

Сисоєва Лариса Юріївна,
ДВНЗ “Українська Академія банківської справи
Національного банку України”
м. Суми

БАНКИ ЯК ІНФОРМАЦІЙНІ БРОКЕРИ НА ФІНАНСОВОМУ РИНКУ

Достовірна і повноцінна інформація про можливості на фінансовому ринку не може бути загальнодоступною, оскільки обізнаність вимагає наявності як мінімум двох факторів:

- наявності адекватних професійних навичок;
- значних трансакційних можливостей.

Банки, на відміну від інших фінансових посередників, відіграють значно більшу роль у підвищенні якості інформації, тобто можуть набагато краще виконувати функцію інформаційного брокера. Для підтвердження висунутої гіпотези, наведемо наступні аргументи:

По-перше, банки володіють значно більшими обсягами інформації стосовно об'єктів кредитування, що пояснюється наступним:

- банки як інститути платіжної системи, що мають доступ до кредитної історії підприємств, отримують інформацію щодо діяльності підприємств не тільки з даних, наданих стосовно попередніх кредитних відносин, але й виходячи з власноруч зібраного і обробленого великого обсягу інформації стосовно поточної діяльності позичальника;
- між банком і його клієнтами встановлюються довготривалі стосунки, завдяки яким банк має в своєму розпорядженні надійні відомості про їхнє фінансове становище і здатність ефективно розпоряджатися позичковими коштами;
- банки отримують неофіційну інформацією на основі довгострокових відносин, а з огляду на неофіційний характер цієї інформації, тільки

банкiр може нею скористатися, що забезпечує йому перевагу перед іншими посередниками на фiнансовому ринку.

По-друге, банки, виходячи з довгострокових вiдносин та iснуючої кредитної iсторiї пiдприємств витрачають менше коштiв на збiр та аналiз додаткової iнформацiї щодо реалiзацiї нового проекту та швидше приймають рiшення щодо його фiнансування, що забезпечує банкам перевагу перед iншими фiнансовими посередниками.

По-третє, банки здатнi забезпечити конфiденцiйнiсть щодо напрямкiв активiв своїх позичальникiв. Для порiвняння зазначимо, що пiдприємства, якi, наприклад, планують здiйснити iнвестицiї та вважають за краще зберiгати певну конфiденцiйнiсть, щоб уникнути використання конкурентами їхнiх проектiв, для забезпечення успiху отримання коштiв вiд iнших фiнансових посередникiв зобов'язанi оприлюднювати данi про свiй проект, наприклад, в процесi емiсiї своїх цiнних паперiв, що унеможливорює конфiденцiйнiсть iнформацiї.

По-четверте, банкiвська кредитна угода є iнформацiйним сигналом для iнших посередникiв. Так, щоб переконати власникiв капiталу в якостi свого проекту та створити сигнал для фiнансового ринку, що сповiщає про його фiнансовий стан i перспективи розвитку, позичальник має або здiйснити заставу свого майна, яка є гарантiєю здiйснення iнвестування, або отримати доступ до банкiвського кредиту. Причому, у вiдповiдностi до дослiджень, здiйснених американським економiстом Е.Фамою, останнiй спосiб для позичальника є менш дорогим.

iншими словами, дiяльнiсть банку як iнформацiйного брокера дозволяє значно бiльш успiшнiше долати асиметрiю ринкової iнформацiї про можливостi позичальникiв за рахунок емпiричного досвiду здiйснення реальних кредитних та iнвестицiйних операцiй i отримувати iнформацiю як вiд покупцiв, так i вiд продавцiв iнструментiв фiнансового ринку.